

ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΙΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΟΙΗΣΗ ΠΡΟΖΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΡΙΤΙΚΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α΄. — ΦΥΛΛΟ 3

Μάρτιος τοῦ 1925

ΔΕΥΤΕΡΟ
ΤΑΞΙΔΙ

Στὸ γιαλό μου,
στὸ χωριό μου,
ἀπ' τοὺς γύρους πλάνου δρόμου,
ἄραξε βαρὶ τὴ νύχτα ἔχτες
τῶνειρό μου.

— Εἶτανε πολλὶ θαμπὲς οἱ ἄχτες,
εἶτανε θαμπὸ ἓνα βράδι, βράδι ὀνείρου,
κι ὅλα γύρου

κίτρινα τὰ οὐρανοθέμελα πολί.

Καὶ μιὰ θάλασσα θολή,
ποτισμένη τὴν ἀχνάδα τοῦρανοῦ,
κύματα μεγάλα ἐκύλα,
δίχως πνοῆς ἀνατριχίλα,
στάμμογιάλι τοῦ χωριοῦ,
κίτρινα, βουβά, νεκρά, πλατιά.

Κ' εἶτανε πολλὶ θαμπὴ ἡ βραδιά.

Κ' ἴδια

μὲ ξεσκλίδια,
κίτρινα, τυραννισμένα
νέφη, ἀσάλευτ' ἀπλωμένα,
σὰ φυλλώματα σὲ ρημαγμένα δάση,
ποὺ ἄγρια τᾶχε δεῖρει μπόρα
καὶ ποὺ τῶρα
ἔχει πιά περάσει.

Καὶ τῆς βάρκας μου σκισμένο τὸ παννί,
τσακισμένα τὰ κουπιὰ καὶ τὸ τιμόνι·
καὶ τὸ κῦμα τὸ βουβὸ χωρὶς παννί
καὶ τιμόνι, ἔτσι ἀκυβέρνητη καὶ μόνη
στοῦ χωριοῦ μου τὰμμογιάλι
πίσω πάλι

τὴ βαρκούλα, ἡ φουσκοθάλασσα, γάμπώνει,
τὴ βαρκούλα μου, συντρίμμι
πλώρη — πρύμη.

ὦ ἡ βαρκούλα ! Ξεκινήσαμε πρωτὸ
 μὲ τὴν πλώρη πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ,
 τὰ παννιὰ τῆς φουσκωμέν' ἀπ' τὴν ἐλπίδα.
 καὶ στοῦ ὄνειρου μου τὴ ζάλη πῶς τὴν εἶδα
 στοῦ γιαλοῦ νὰ τὴν ἀμπώνει τὴν ἀγκάλη
 πίσω πάλι
 θολὸ κῦμα, τὴ βαρκούλα μου, συντρίμι
 πλώρη—πρύμη !

Πτῶμα

μ' ἔριξε τὸ κῦμα στάκρογιαλί.
 Μὰ ὅπως πάτησα τὸ πατρικὸ μου χῶμα,
 σὰν Ἄνταϊος στυλώθηκα στὰ πόδια πάλι,
 ζωῆς χυμὸ στὶς φλέβες νιώνω
 καὶ στὸ στῆθος δροσαέρι ζωογόνο.

Θάρθω, μάννα. Κάποιο δεῖλι. Ἄπριλης θάναί
 καὶ στὸν κῆπο μας θάχει ἀνθὴ καὶ πουλιά.
 Δὲ θὰ νάρθω γιὰ νὰ θάψω (ὦ πῶς μεθᾶνε
 πάλ' οἱ ἀνθοί, τὰ κελαϊδήματα εἶναι μάγια !)
 τῆς ζωῆς μου τὰ ναυάγια
 σὲ καμιὰ
 τοῦ περιβολιοῦ μας κόχη.
 Ἄπ' τὴ βραχοστύλωτη ἐκκλησιά,
 τὴ λευκὴ ἐκκλησιά μας, πῶχει
 τὰ ἑκατὸ καὶ δεκατέσσερα σκαλιά,
 θὰ περάσω.
 Καὶ στὸ σπῖτι ἀποσταμένος σὰ θὰ φτάσω,
 τὸ βαρὶ μου τὸ κεφάλι
 θάκκουμπήσω σὰν παιδί στὰ γόνατά σου.
 Κι ὅπως τᾶγια θὰ περνᾶς τὰ δάχτυλά σου
 στὰ μαλλιά μου τὰ δαρμέν' ἀπὸ τὴν μπόρα,
 γιὰ ἓνα νέο ταξίδι πάλι
 (ὦ πῶς ἡ ἀνοιξὴ φτερώνει ἐλπιδοφόρα !)
 μάννα, τὴν εὐκὴ σου θὰ ζητήσω.
 Καὶ στοῦ κήπου τὴ φραγὴ
 τῶνειρο τὸ πρῶτο πάλι
 στὰ μπουμπούκια ἀποβραδὶς θὰ τὸ σφαλῆσω
 καὶ θὰ νοῖξει μὲ τὰ ρόδα τὴν αὐγή.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΗ ΠΛΑΪ' ΣΟΥ

Στὴν κλίνη, πλάϊ σου, τὴ βαθιά, στ' ὠραῖο περβάζι ἀκκουμπιστός,
 νείρομαι κάπια δειλινά, κάπιες νυχτιές κι αὐγοῦλες·
 ἔτσ' εἶνε ἡ μοῖρα μου· κι' ἐνῶ μὲ τρώει τῆς σάρκας σου ὁ καῦμός,
 περνοῦν μέσ' ἀπ' τὸ μόσκο της ἀγάλια ἀθῶες παιδοῦλες.

Μὴ μοῦ ταράξεις τ' ὄνειρο· περνοῦν στὰ βάθη τῆς σιγῆς
 οἱ ἀγάπες, πού μὲ μέθησαν κι' ὅσες δὲ μ' ἔχουν στρέξει,
 — κι' ἐσύ, πού μ' ἄφισες νὰ πῶ τὴν αἰωνιότη μιᾶς στιγμῆς
 στ' ἄχραντα χεῖλια σου, χωρὶς νάζια ἢ μιὰ μάταιη λέξη —

Μάτια, πού σβήσαν, ἤσυχες φωνές, πού ἀκόμα ἀντιλαλοῦν,
 — κόρη, πού εἶπαν τὰ χεῖλια σου τὸ ναί, μὰ ὁ νοῦς σου τὸ ὄχι —
 ἔρχονται οἱ θύμησες σεμνές, δίχως παράπονο, νὰ πιοῦν
 τὸ δάκρι, πού ἀργανάβλυσεν ἀπ' τοῦ ματιοῦ τὴν κόχη.

Ἄ! μὴν τίς διώξεις· ὁ καῦμός τῆς σάρκας σου, τόσο βαθύς,
 θὰ πνίξει μέσ' στὸ μόσκο της σὲ λίγο τὸ ἠσκιομάνι.

Ἔτσι εἶναι ἡ μοῖρα μου· ψυχὴ, νὰ σοῦ βολεῖ νὰ ξεχαστεῖς,
 καὶ σὺ νὰ τρέχεις στ' ἄφταστα καὶ σ' ὅσα ἔχουν πεθάνει.

Κ. Κ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

II

Καὶ μόνο μὲ τὴ θύμησή σου τώρα
 βουβὰ ἀργοδιαβαίνει ἡ ὥρα
 ἀφίνοντας τοῦ πόνου μου σημάδια
 τίς πορφυρένιες πινελλιές τὰ βράδια
 πὰ στὸ μισόθαμπο οὐρανό.

ΦΤΕΡΙΑΣ

ΦΕΓΓΟΒΟΛΙΕΣ

I

Τοῦ κάκου ἡ Ἀπογοήτεψη, Μαινάδα φοβερή.
 Τὰ στάχνα τοῦ ἀνθισμένου μου ἀγροῦ ζητάει ν' ἀρπάξει.
 Σὰ Γίγαντας θ' ἀντισταθῶ νὰ σώσω ἓνα σπυρί.
 Τάχα μιὰ σπίθα δὲν μπορεῖ πυρκαϊὰ ν' ἀνάψει;

II

Ἄν ἀπ' τὸ μεσουράνυμα κάπιας γλυκιᾶς χαρᾶς
 Γεῖρει ἡ ἐλπίδα ξαφνικὰ σὲ σκοτισμένη δύση,
 Σκέψου πὼς τὸν ὀρίζοντα τῆς μαύρης συμφορᾶς
 Θάρθει καὶ πάλι ἡ Ἀνατολὴ δειλὰ νὰ τὸν ροδίσει. . .

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ

CE MIA NYXTA

Θυμᾶμαι μιὰ νυχτιά πού τὰ λόγια σου, σάν μιᾶ; ἀρκας ἀχο', σάν τραγοῦδι
ἐρωτικό ντροπολογεύμενο, χάδευεν τις φτεροῦγες τῶν ἀφτιῶ μου καί τῆς ψυχῆς
μου τὰ φτερά. Ἦταν ἡ τελευταία ἀπ' τις μέρας τῆς χαρᾶ; καί' ἀπ' τῆς ἀπικρουᾶ;
τῆ μάσκα. Στό περιβόλι ἐνός φιλικοῦ σπιτιοῦ, ἀφίνοντας τὴν παρά μου, βγήκε νὰ
δροσίσω τὸ φλογισμένο μου μέτωπο. Μ' ἀκούθητες; χάρης νὰ σὲ νιώσω κι' διαν
ἀκούμπησα στὸν κορμὸ ἐνός δέντρου πλησίον; καί μ' ἔβλεπε; σιγινά;

— Κόκκινο λυπημένο κίον βίλι, τί σιγίζεσαι καί μόνο πού δὲν κλιτῆ; ; Γ.ἰ.ἰ.
δὲς, τὸ φεγγάρι οἶχνε σ' ὄλα τὰ γύρω τις ἀκτίνες; του κι' ἡ πλάση ἀνατριχιάζει
πλημμυρισμένη ἀπὸ ἠδονή. Ἄκουσε, ἀντικατωμένη μετὸ θρόνιμα τῶν φύλλων
στό ἀπαλὸ ἀγερίκι, ἐρχεται ἀπὸ μακρὰ ἡ βρυή τοῦ κόσμου πού γλεντᾶ καί σὺ ἀ-
ναγκάζεις τὴ καρδιά σου νὰ πινεῖ.

Κι' εἶπα σάν ἐνωσα τὴν ἀπαλὴ φωνοῦλα σου νὰ χύνη μέσα μου τὴν ἀγκλίση;

— Ποιὸς ἄγγελος βουλήθηκε νὰ κατέβει; σιτὴ γῆ καί κίτω ἀπὸ μιὰ μίσκη
ἦρτε νὰ σκορπίσει μέσα μου τὴ λησμονιά μετὸ μιὰ γλυκεῖα φωνοῦλα, τοιγυροδιστά; Ὡ
ἀγγελοῦδι σταλμένο ἀπ' τὸν Θεό; ζήτησα τὴ χάρι' μέσα στό γλέντι, ζήτησα τὴ χάρι'
μακροῦ ἀπ' τὴ σκία τῆς δυστυχίας μου κι' ὦ; τὰ τώρα τὴν ἐνωσα μ' ὄλε; της
τὲς ὁμορφιές. Μὰ ἔνα κόκκινο λουλοῦδι πού εἶδα μέσα στό ἀνθογιάλ, ἔνα λουλοῦ-
δι ἀπὸ κεῖνα πού ἀγαπᾶ ἡ βασίλισσα τῆς ψυχῆς μου, ἔφερε στό μυλὸ μου κάθα
τις πού μπορεῖ νὰ μὲ κίνε; νὰ πονῶ. Δὲν εἶναι ἀνθισμένε; εἰ παπαροῦ-
τες νὰ σμιξῶ μιὰ στα χεῖλια μου πού λαχταροῦνε τὸ φ.ἰ. τῶν χειλιῶν μιᾶ ξανθῆς...

Κι' εἶπες πιδ ντροπαλά;

— Δὲν θὰ σβύσουν οἱ παπαροῦνε; τὴ λαχτάρα τῶν χειλιῶ σου. Ἐλα ἔνα ἄλλο
λουλοῦδι νὰ σὲ δώσω πού, νοσταλγώντας τὰ φιλιά κάποια; πεταλοῦδης καστανῆς,
καστανῆς σάν τὰ μάτια σου, δὲν νιώθει πιά γλύκα καμμιά ὅταν φιλιέται ἀπ' τοῦ
φεγγαριοῦ τις ἀκτίνες; καί τοῦ ἡλιου. Ἐλα σιτῆς φιντωμένης δάφνης; τὴ σκιά .. ἔκει,
νὰ σοῦ χάρισω τὸ λουλοῦδ. πού τὸ φιλιά σου λαχάρᾳ...

Καί σηκώνοντας τὴ μάσκα μ' ἔβλεπε; τὸ πρόσωπό σου πού τὸ γέμισα φιλιά...

ΒΑΝΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ*

Τ° ἀδερφοῦ μου ΤΕΡΠ.

'Αμ' τὰ μεσοῦρανα ὁ γῆλιος, τ' ἀψὺ τὸ κάλα σκορπάει; σιτὴ πλίσση. 'Αμ' τῆ
στρίγλα ἀνάγκη σπρωγμένος, ξεπόλυτος; διαβίτη; τρ' βίω σιτὴ σιρῖτα. . . Δύσκο-
λες οἱ ἀνηφοριές, ἀγκάθια γιομάτε; καί οἱ κατηφοριές; στενές; ἀπὸ δεισιές; ἀγροβι-
τιές; πλημμυρισμένες. Ἄδρατα τζιτζικιτ σκορπᾶνε τὸ πῖμονο τραγοῦδι; του; καί τὸ
τραγοῦδι βρασμὸς τοῦ καμάτου.

'Ατμός ἡ πᾶσα δροσιά τοῦ κορμιοῦ μου, σιγινὴ κι' ἡ καρδιά καὶ ἡ γιομάτη...
Καί τὰ τζιτζικια τὸ πῖμονο τραγοῦδι σκορπίζουν. . . καί τὸ τραγοῦδι βρασμὸς τοῦ
καμάτου. . . Τᾶξαφνο σούρωμο μιᾶ; σκουμινταλάτης; ἀνατριχίλα; καί τὸ θῶρι μ' ἄς
φειδίσιας κουλούρας σιτὴ μέση τοῦ δρόμου, ψ.λὸ; ἴδρω; !. . .

Καί τραβάω γοργὰ σιτὴ μαρτυρικὴ μου τὴ σιρῖτα. . . Κι' ἀφ'τὸ νάναί τῆς

* Ἡ παραπάνω πρόζα ἀναφέρεται στὸν Ἅγιο - Κωνσταντῖνο, ἐκκλήσι τῆς Σκαμιάς.

μοίρας γραφτό ; ! . . "Ω ! τὰ μάβρα καὶ δύσκολα χρόνια ποῦ ζοῦμε ! . . Τί θέλω, ποῦ τραβῶ καὶ γιατί ; Κι' ἡ καρδιά μου νὰ σπάσει ! . .

* * *
 Ἡ ἀκακία χαμογέλασε καὶ φίνταξε τ'άσπρον ξωκλήσει ! . . "Οχιση ἀνοιχτιάγ-
 καλη κι ἡ στῆρα πνιχτικὴ μιὰ Σαχάρα ! . . "Ο σκοπὸς τῆς λάλας βρυσούλας ὁ
 μάγος . . . καὶ νὰ την . . . Μαργαριτάρια κυλισμένα ἀμ' τὴ καρδιά τοῦ βουνοῦ γιὰ
 νερό, στὴ κίνουλα τῆς βρυσούλας τῆς λάλας . . . Κι' ὁ ἴσκιος παχὺς, παραδείσιος ! . .

* * *
 "Ἄγιος ὁ τόπος ; ! . . "Οχι ! πιδὸ ἀψηλὸ κάτι ! . . Ἡ πλέρια τοῦ Θεοῦ
 καλωσύνη ἀνοιχτόχερα ριχμένη στῆς ἐρημιᾷ ; τὴν ἀπεραντωσύνη ! . . Προσεφκὴ
 καὶ θυμιάμα, τοῦ φχαριστιῶ ἡ ἀνάβρα ! . .

Καλοκαῖρι τοῦ 1924

ΑΡΓΥΡΗΣ ΚΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ Ο ΘΕΟΣ !..

Πέρι, μακριὰ ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀβλόγυρο τοῦ νοσοκομείου, πίσω ἀπὸ τὰ μα-
 βιά βουνά, χάθηκε ὁ ἥλιος κίτρινος, θιμπό. Μιὰ λαμπρὰ πρωτοκαλένια ἀντίβγεια
 ἔμεινε σὰν περβάζι πάνου ἀπ' τίς ράχες τῶν βουνῶν, καὶ φώτιζε ἀκόμα τὰ ξεφτι-
 σμένα κρόσια τοῦ μάβρου σύννεφου ποῦ σφίνταζε κρεμασμένο πάνου ἀπ' τὴ δύση.

Ἐμεῖς ποῦ δὲν εἴμαστε «πλαγιασμένοι» σεργιανούσκιμε μὲς στὴν ἀβλή τοῦ
 νοσοκομείου, ἀμίλητοι καὶ σκεφτικοί. Κοιτάζομαστε μὲ κάποια περβάζια ἐρεβνη-
 τικὴ, σὰ νὰ θελε καθέννας μας νὰ μαντέψει, ἀν εἶχε κι ὁ ἄλλος τίς ἴλιες σκέψεις
 μάφιόν. Κι ὅλοι μας, —καθένας χωριστὰ— σκεφτόμασταν τὸ δεκανέα τοῦ πυροβο-
 λικοῦ ποῦ πέθανε τὸ πρωτὶ μὲς ἓνα ψυχομαχητὸ βιρί, ποῦ σὲ ξέσκιζε. Θί μου,
 πῶς φώναζε τὴν μάνα του, τὴν ἀδελφὴ του, Ἡ φωνὴ του γυρνοῦσε μὲς στὸ
 μιὰλό μας ἐπίμονα, μονότονη σὰ μιὰ τροκάνη ἀποκριάτικη, πινὸ σὲ ζιλιζι, σὲ
 νεβριάζει φριχτὰ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀποφύγεις. Ὁ διεφτυντής τοῦ νο-
 σοκομείου εἶπε πῶς; ἔφταγε ὁ γιατρὸς; γι ἀφιδ τὸ θίνατο. Ἐμεῖς δὲν τὸν ἀκού-
 σαμε . . . Μὰ ὁ λόγος του διαδόθηκε μὲ μιὰ; — πινὸ; ξίρει πῶς; — σὰ νάταν
 ἓνα πράμα ζωντινὸ πολυσύνθετο, ποῦ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του κι ἦρθε κι κερ-
 φώθηκε ταφτόχρονα μὲς στὰ κεφάλια — μὲς στὶς ψυχὲς ὀλονῶν μας. Ἐπει τὸ ξίριμα
 ὅλοι πινὰ πῶς; πέθανε ἱζάμπα τὸ καημένο τὸ παιδί, ἐπειθὴς ὁ γιατρὸς δὲν πῆγε νὰ
 τὸ δεῖ τὰ μεσίνυχτα, ἀλλὰ ἀρκέσεικε μόνον νὰ δώσει λίγες ὀδηγίες; σὲ νοσοκόμο
 ποῦ ξενυχτοῦσε κλάι του.

Μὲς στὴ διάνοια μας ποῦ κυριαρχοῦσε τὸ πελιθνὸ μοῦτρο τοῦ φόβου, ξιμου-
 τοῦσε κάπου κι ἡ ἀπαίσια σιλουέτα τοῦ ὑπιάτρου μὲ τὸ πρόσωπό του ποῦ δὲν εἶχε
 καμιὰν ἔκφραση, τὰ κόκινα λάγια μάτια του, τὰ κρεμασμένα ἀπ τὸ μπεκρελιὸ χερ-
 ραχτηριστικά του.

Τὸ βράδι ἀτλόνονταν ἀμίλητο κτι σκυθωπὸ, τυλίγοντας μὲ πικρὴ μοχτηρία,
 τὰ βουνά, τὴν πολιτεία, τοὺς ἀθρώπους, σ' ἓνα τουλπάνι γκριζοσκότεινο. Σὲ μιὰ
 γωνιὰ πίσω ἀπ τὸ χέρι το σιωπηλὸ μιὰ παρῆα νοσοκόμοι κρυφίπιναν μιὰ μπρι-
 λια κονιάκ σιγοτραγουδώντας ἓνα τραγούδι πορνίστικο.

Ρουφιάνο τόνε θέλω γῶ

τὸν ἀγαπητικὸ μου . . .

Τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς δύσης ξάπλωσε τώρα πινὸ σκοτεινὸ καὶ σκέπτιζε τὸν οὐ-
 ρανὸ σὰ μιὰ μεγάλη φοβέρα. Τὸ καμπανάκι τοῦ νοσοκομείου ἔκρουσε τὴν ἀποχώ-
 ρηση. Πολὶ λίγοι κινήθηκαν στὴν ἀρχὴ γιὰ τοὺς θαλάμου. Ἐστερα, ὅταν φάνηκε
 ὁ ἀρχινοσοκόμος μὲ τὴ σφυρίχτρα στὸ στόμα, κινήθηκαν ὅλοι ἀθελα νωθρά,

σὶ βώδια πού πᾶ: νὰ τὰ σφίξαις. Ὁ ἀρχινοσοκόμος σφύριξε πάλι μὲ λύσσα, ἀλλὰ σὶν νὰ μὴν ἐκανοποιήθῃ μετὲ τῆ φωνῆ τῆς σφυρίχτρα; του, ἀρχίνητε νὰ φωνάζει ὁ ἴδιος σὶν πνιμένος:

— Τὸ σταβρό σας... τὴν παναγία σας... γουρουνία, ἀνοίξτε τὰ ξεράδια σας, σταβροί.

Ἄρπαξε καὶ μιὰ πέτρα μικρούλι καὶ τὴ σιβούριξε πίσου μα: καθὼ; στὰ σκυλιὰ πού θένε νάκλυθῆσουν τὸν ἀφάντη του. Ὑστερα σόπησε. Τὰ παράθυρα τῶν θαλάμων φωτίστηκαν. Βραχνὸ ἔφτασε στὰ φτιά μα; τὸ τραγούδι τῶν νοσοκόμων, πνιμένο μὲ; σὲ προσποιητὰ γυναίκα κἀκανα. Ὑστερα τίποτα. Ἡ νύχτα ἔπαυσε ὀλοένα καταθλιφτικὴ. Ἡ σκέψη τοῦ δεκανέξ πού πέθινε τὸ πρωτὶ, ξινάρθς π.θ. ἔτωνα στὸ μισό μας.

Εἶναι φριχτὴ ἡ σκληριὰ πού νιώθει σὶν τὸ χονέψαις κατάβιθα πῶ; πονεῖς καὶ ὑποφέρναις γιὰ ἓνα ψίμα βρωμερό. Ἡ ψερτιὰ εἶναι ἀλυσιδὶ πολλὴ βιριά. Εἶναι μιὰ ἀλήθεια ἀφτό, πού δὲν ξέρω ἂν τήνε σκέφτηκα σήμερα μήλις. ἢ ἀτ' τὴ μέρα πού γενήθηκα. Καθὼ; πλαγιάζω ἀπὸψε στὸ κρεβῆτι μου, τὸ Νο 23, συχίνουμαι φριχτὰ τὴ ψυχὴ μου, σὶν νάχε πέσει μὲ; σὲ ὀχετό.

Ἀπόψε εἶμαι ἓνας μεγάλος πνιμένος. Τὸ μεγάλο τιμῆτι μου ποθαῖ νὰ ποχηθῆσαι ὅσο μπορεῖ πιότερο τὴ λεφτεριὰ πού μου σιέρησα. Δὲ μὲ πτορηγοῦν καθόλου ἡ ἰδέα πῶ; σὲ λίγες μέρας—ἄβριο ἴσο;—θὰ ξαναγίνω λέφτερος; ἀθροπος; θὰ περπατῶ λέφτερος στου; δρόμου, θὰ σιρίβω ὅποιο σοκάκι θέλω, θὰ μπορῶ νὰ πηδήξω σ' ὅποιοδήποτε τραῦ, θὰ ἄχω δικαίωμα νὰ πιάσω μιὰ πέτρα ἀπ' τὸ δρόμο νὰ τὴ μεταποτίσω. Καὶ τί μαφτό; Τὸ ψίμα πού μὲ ἔλεξ δὲ μέτα, μὴδὲ θὰ ὑπάρχει ἀκόμα; Μπορεῖ νὰ μὲ ξαναρίξει. Λένε γιὰ του; μετακρήδς, πῶ, ὅσο πίνουν τόσο διψοῦν τὸ κρασί. Κι' ἡ λεφτεριὰ μιάζει μαφτό. Ὅσο κανεῖς τὴν ἀποχρῆ, τόσο ἡ ψυχὴ του διψᾷ πιότερο γιὰ τὸ λαμπρό της τὸ φῶς!

Ἀπόψε τὸ διψῶ πολλὴ τὸ φῶ; τῆ; λεφτεριὰ. Θέλω νὰ σιρίψω, νὰ βροντήξω, νὰ γίνω μέρα μὲ μιὰ; νὰ δῶ τὸν ἥλιο μεσοῦρνα. Ἡ μικρὴ λαμπίρα τοῦ θαλάμου μας μὲ τὸ φῶ; τῆ; τὸ κόκκινο πού τρέμει κάτου ἀτ' τὸ καπνισμένο γυάλι, θὰ σβήθει τότε; μόνη τῆ; μὲ; στήν ἀνέσπερη μέρα. Ὁ θαλαμοφύλακα; πού θὰ συγυρίσει τὸ πρωτὶ, θὰ τὴν πάρει σὰ νάταν ἀχρηστο φρόκαλο. Μὰ πῶ; νὰ ξημερώσει ἀπότομα; Ὅξω βασιλέβς σκοτάδι πηχιό. Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ ξημερώσει.

Στὸ διπλανό μου κρεβῆτι, τὸ Νο 22, βογκάει καὶ τρίζει τὰ δόντια του ἓνας ἄρρωστος. Κίθε τόσο τὸν πιάνει μιὰ ἀνεγοῦλα, πνίγεται καὶ οὐρλιάζει κυριολεκτικὰ ξεριώνοντας αἷμα. Ὑστερα συχάζει λιγάκι, τὸν πιάνει ἓνας λήθαργος καὶ ἀκούγεται μονάχα ἡ ἀνεσαμιά του, βραδιὰ καὶ πονεμένη σὶν κλάμα ὑπόκουφο, ἔσωτερικό. Ὁ νοσοκόμος πού ξενυχτὰ πλάι του, τοῦ ποτίζει κάθε τόσο μιὰ κουταλιὰ γατρικό.

Οἱ λίγοι ξάγρυπνοι μιλοῦν γι' ἀφτόν σιγά, φοβισμένα, σὰ νάταν συνωμότες. Εἶναι ἓνας κληρωτὸς τοῦ 22 ἀπ' ἀφτουνούς πού στασίασαν σήμερα γιὰ νὰ τοὺς ἀπολύσουν. Χτυπήθησαν καὶ ἄλλοι μαζί μαφτόν, μὰ ὄχι τόσο βιριά. Τὸ διπλανό μου, τὸν ἔχει κλωτσήσει, τὸν τσαλαπάτησε ἓνας ἀξωματικὸς σιὴν κολιά, μὲ τὴ μπότα του καὶ τοῦχε σπάσει τὰ ντερα. Τώρα ξερνάει οἶμα.

— Τανιερῆκα του, εἶνε ἔτοιμα, ματισμένα, γιὰ σούπα... εἶπε σὲ μᾶ; χωρατέβοντας ὁ νοσοκόμος πού τὸν νοσήλαβε. Κι' ὕστερα πρόστεισε. Πικρὴ θὰ τὴν ξεράσει τὴν κουραμανίσα σου μαρό μου.

Ὁ ἄρρωστος; βογκάει, ὀλοένα. Σὲ λίγες; ὥρας; πάει, ξεφλᾷ μὲ τὴ ζωὴ. Ἡ ἰδέα ἀφτὴ μου φέρνει ἕγγω. Εἰφ' ἂ μὲ τὴ ζωὴ. Ἐνας λόγος. Τίποτα. Μὲ σκέψου ὀμως λιγάκι; Τόχαις μικρὸ πρᾶμα ἀφτό, ἔ; Δὲ θὰ μπορέσει ποτε; πιά ἡ ὄψη του νὰ ναναγαλιάσει, ἐνατενίζοντας τὸ φεγκβίλο πρόσωπο τῆ; ζωῆ. Τὰ μεγάλα του βλέπερα, πού τᾶχει κλεισει βιριά ἡ ἀγωνία, δὲ θὰν ἀνοιξοῦν πιά ποτε; στὸ φῶς τοῦ ἀνοιξιᾶτικου ἡλιου. Τὸ νέο κορμί του, τὰ μέλη του τὰ νεανικά, δὲ σφιχτοῦν

πιά σὲ ἀγκάλιασμα γυναίκα ἀπέθαντο, πικρὲς πιά δὲ θὰ λιγίσουν μὲ τοῦ; ἡδον. κοῦ; σκασιμῶ; τῆς ἀγάπης! Καὶ γιατί;

Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσο μικρὸ πρᾶμα ἀφ'το, πού μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ σταρῆσαι ἔτσι ἔφκολα, καθέννας πού φορεῖ μπότες βροχῆ; κι ἔχει δικαίωμα νὰ σοῦ μακαλέψει μαφτὲς τάντερο; Μὰ πού εἶναι λοιπὸν ὁ Θεός;

Ἄφω ἡ ζοφερὴ νυχτιά γινόταν ἀνήσυχη. Ἡ ἐπίβουλη σιωπὴ τῆς λύθηκε. Ἐνας ἀγέρας σφύριξε στὰ πέφκα τῆς ἀβλή;ς, μιὰ δυνατὴ βροντὴ ἀκούσθηκε, καὶ σύγκαιρα μιὰ δρομητικὴ βροχὴ ἀρχίνησε νὰ κρούει τὰ τζάμια τοῦ θαλάμου.

Κάτι σὲ σιδερέσιο χέρι μοῦσφιγκε τὴν καρδίά, λέ;ς ἤθελε νὰ τὴν ξεριζώσαι. Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισα πῶ; εἶτανε τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ μὲ τίς βαριές μπότες! Οἱ ἀρῶστοι πού μουρμουρίζανε πρῶτα κρυφά, τώρα κοιμοῦνται ὅλοι τους. Καλόβουλος ὁ ὕπνος τοῦ;ς τυλίγει σις ἀπ'λὲς ριτερῶ;ς; του κι ἔχουνε κλείσει τὰ μάτια τους ἀπὸ μίαν ἀφικτην ἀγαλλίαση. Στὰ ὠχρὶ τους τὰ μέτωπα σβήνουν οἱ ζῖο;ς; τῆς κούρασης. Ὁ νοσοκόμος γεριὸς σὲ μιὰ κρεβάτι ἔξαγρυπνοῦσε πλάι στὸν ἐτοιμοθάνατο. Κι' ἀφ'το;ς ἀγωνιοῦσε καὶ κατῶ; ἀνέσαινε κομένα, ἀκούγονταν τὸ γουργουρητὸ τοῦ τίματου πού ἀνέβαινε στὸ λαρύγγι του.

Τώρα ἡ λάμπα μὲ τὸ μουζυρωμένο γυάλι καὶ μὲ τὸ κόκκινο φῶ; ἀρχίνησε νὰ τσιτσιρίζε. Κάποιος ξερόβηξε.

Ἄφω σιωπὴ κινήθηκε.

Ἄφω ἡ νύχτα μαστιγωμένη ἀπ' τὴ βροχὴ, οὐρλιάζε; σὰν πληγωμένο κελιδόσκυλο κάτου ἀπὸ τὸ καμτὸ τοῦ κυρίου του.

Ἄφω σιωπὴ; ξερνάει τὸ τελευταῖο του αἷμα!

Ἄφω σιωπὴ μὲ τὴ βροχὴ θρηνοῦν.

Ἄφω σιωπὴ; τσιτσιρισμένη λάμπα τσιτσιρίζε.

Ἄφω σιωπὴ

ΠΑΒΛΟΣ ΕΡΑΤΗΣ

GABRIEL D' ANNOUNGIO

ΠΩΣ ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ!

Τὸ παροῦθρι μισάνοιχτο κοιτάει πρὸς τὸν κῆπο. Μιὰ ὥρα παρῶ; σ' γιὰ, νυσταγμένα. Ἐκείνη σκεφτικὴ στήν ἀρχή, ἀποκοιμήθηκε τώρα πιά, γρικῶντα; τὴ φωνή, πού κλαίει ἐκεῖ κάτω, πού κλαίει βαθιὰ μέσ' τὸν κῆπο.

Κι' ὅμως, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ κρυστάλλινο νερό, πού κυλάει σιτὸ βράχο, καὶ πού τόσες φορὲς εἶχεν ἀκούσει! Ἄφω σιωπὴ καὶ ἡ ὥρα γερμίζονται μέσα στὸ βύραθρο τῆς Ζωῆ;ς, ὅπως χίνεται ἕνα πτεῖμα δεμένο μὲ μιὰ πέτρα, μέσα στὰ τοῖσβαθα νερά...

Στὸν ὕπνο τῆς θέλει νὰ πνίξη τὴν τρομερὴ τῆς ἀγωνία... Μὴ ἡ ἀγωνία εἶνε βαρειά καὶ τῶντερο τόσο ἑλαφρὸ! (Τὸ φῶ; τοῦ Ἄφω σιωπὴ μισάνοιχτο σὰ; ἕνα χιόνι κάπως χλιαρό). Ὄ; τόσο ποιεῖ φαίνεται τόσο πλύ, καὶ στὸν ὕπνο τῆς ἀκόμα.

Ἐκείνο πού τρώει τὰ σπλάχνα τῆς διακρίνεται τώρα καθαρά... Σιγά—σιγά χλωμιάζει τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὸ στόμα τῆς ἀρχίζει νὰ μαραίνεται καθῶ; ἀνασσαινει... Πάνω στὰ χαριτωμένα τῆς μάγουλα γράφεται μιὰ σκιά. Ὄ! ρόδα μου, δική σας εἶν' ἡ ἀρρώστια τῆς!...

Ρόδα φρέσκα ξεφυλισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, μ' ὅλο πού χθὲ; μόλις γεννηθήκατε ρόδα πού ἐκείνη σὰ; ἔκοψε ἕνα ἕνα (κι' ὅμως ἦτανε λίγο κουρασμένη καὶ τὰ νερά μουρμουρίζαν τὸν ἴδιο πένθιμο σκοπὸ σὰν σήμερα...) καὶ τώρα ξεψυχήσατε...

Δὲν εἶνε πια νέα. Ἐδῶσε καὶ τὰ στερνὰ λουλούδια τῆς στήν πρώτη καὶ στήν ὕστερνή τῆς ἀγάπη. Εἶνε μεθυσμένη ἀπὸ ἡδονὴ κι' ὀδύνη. Εἶναι κραιφὲς πού μιὰ φωνὴ τῆς ἔλεγε: «Εἶναι πια ἀργά!... πολὺ ἀργά!...»

Δὲν εἶνε πια νέα. Τὰ μαλλιά τῆς ἀρχισαν σχεδὸν ν' ἀσπρίζουν στοῦ; κροτά;

φου, κ' εἶναι τόσο ἀραιὰ στ' ὠτρό της μέτωπο! . . . Τὰ χέρια της, δπως εἶνε ξα-
πλωμένη, φαίνονται νεκρά. Καὶ ἡ παιδ ἀπότομη κίνηση δὲ θάκινε νὰ κατεβῆ τὸ
οἶμα στὰ κρινοδάχτυλά της . . . "ὦ! . . . ἂν μπορούσα τῶν εἶρο νὸ τὴν τρεβήξω
λίγο παιδ πέρα ἀπ' τὴ Ζυή! . . . "Α: γινόταν ἔτσι τοῦλάχιστο καὶ στῶν εἶρο ἀκόμα,
ξαναβιωμένη πάλι, γὰβλεπε τὸν Ἀγαπημένο της, ποῦ δὲ θὶ τὸν ξαναδῆ παιδ
ποτέ! . . . Ναί! . . . Ποτέ παιδ . . .

Τὸ παραθύρι μισάνοιχτο κοιτάει πρὸς τὸν κῆπο. Μὰ ὦρα πρὸν σιγαλά, νου-
σταγμένα. . . Δὲν ἀκούεται τίποτα μὲς' τὸ σιωπηλὸ δωμάτιο. . . Μίγο τῆ φωνῆ
ποῦ κλαίει. ἔκει κάτω, ποῦ κλαίει βαθειὰ μὲς τὸν κῆπο. . .

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ Libro d' Jsaotta)

ΚΟΥΛΗΣ ΑΛΕΠΗΣ

ΝΑΝΑΣΠΑΣΤΩ

Τὸ λεπτὸ τὼν βλεφάρω σου χνούδι
Λαχταρῶ μιὰ στιγμή νὰ ταγγίσω
Καὶ σὰ νύχτας δειλὸ ενα λουλούδι
Νὰ στὰ κλείσω.

Θὰ γελάνε γλυκά ἢ σὰ δύση
Θλιβερὴ συλλογὴ θαντιφέγγουν,
Σὰν τὸ στόμα μου ὁμῶς ταφίσει
Θὲ νὰ φέγγουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΝΤΗΣ

ΙΚΕΤΡΑ

Βία σκληρὴ, σκέψη ἄβουλη, τ' ἀνάκαρδο τοῦ κόσμου,
Σὰ 'να σκουπίδι μ' ἔρριξε, στὴ μαύρη καταφρόνια.
Κι' ἂν τώρα ποῦ τὸ σίχαμα μ' ἔχει βαρειά ἀποστάσει
Μετανοιωμένη ἔρχουμαι ἀργά, μὴ μοῦ δείξεις ἀπόνια.
Τί μέσα μου ὅλα φωτιά, ξολοθρεμὸς. Τὸ ντύμα
Τὸ λευκὸ, καὶ τῆς ψυχῆς μου θὰ λευκάνει τὸ κρίμα.

"Ὅλα, τοῦ κάκου. τὰ παλιὰ, τὸ λογισμό μου ζώνουν,
Τοῦ κάκου στὰ τρελλόγλεντα, μὲ σέρνει ἢ συλλογιὰ.
"Αδिका σφίγγει τὴν καρδιά σκλάβα γιὰ νὰ τὴν πάρει,
"Ὁ πόθος ὁ ἑφτάδιπλος, ἢ λάγνη ἐπιθυμιὰ.
Τώρα ποῦ ἔννοιωσα ἢ φτωχὴ παντοῦ τὴ ματαιότη,
δειλὴ ἰκέτρα σέρνουμαι στὰ πόδια σου δεσπότη.

Σὰν κάποιαν ἄλλη ἀμαρτωλὴ δέξου καὶ μὲ Χριστέ μου.
Πολλὰ, βαρειά, τὰ κρίματα, ποῦ τὴν ψυχὴ βαραίνουν,
Μὰ ὡς τὴ θεία ἀντίκρισα, γλυκύτατη μορφὴ σου,
Τὰ περασμένα μέσα μου, ἔννοιωσα νὰ πεθαίνουν.

"Αχ! καθε ἀνάμνηση πικρὴ ἔπνιξε ἢ μοναξιὰ μου,
Κι' ἀρχόντισσα ἢ Θεότη σου θρόνιασε στὴν καρδιά μου.

Μυτιλήνη 1924

ΒΑΣΣΟΣ ΠΑΠΑΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Μ' ΑΠΟΨΕ

Μ' ἀγάπησεν ἡ ἄσχημη γυναῖκα καὶ δειλὰ
ἓνα βραδὺ ζητιάνεψεν, ἔλεος, τὸν ἔρωτά μου.
Τὰ λόγια της ἐχάνονταν σάν τὸ λυκόφως ἀταλά
καὶ μάταια ἡ ἄθλια στέναζε καὶ σπάρραζε μπροστά μου

Μ' ἀπόψε πού με ζώσανε τοῦ βίου μου οἱ καῦμοι
κ' εἶναι μιᾶς πίκριας ἄρορητης ἀχνὸς κἀθε πνοή μου,
τὴν ἄσχημη πού ἀπόδιωξα ἐν ἀπαλῷ βραδὺ
τὴ νιώθω ἀπόψε πού πονεῖ καὶ κλαίει με τὴν ψυχὴ μου . . .

Θεσ)νίκη

Τ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Γοργὴ καὶ λαγαρὴ, παρηγορήτρα
καὶ διαφεντέφτρα ἀπ' τὰ πνεμόνια βγαίνει
σου ἡ φωνή, λαοὺς πού ἀνασταίνει
καὶ βαίνει τους στὴν κεφαλὴν ἰσόθεη μίτρα

Ἐπὶ τὴ Θεῖα τὴ Βούληση πλασμένη
τὸ Φῶς γιὰ νὰ σκορσίσεις, τὴν Ἀλήθεια,
καὶ με γιομάτα ἀπ' τὴν Ἀγάπη στήθια
στὴ χώρα ἤρθες ἀφτὴ τὴ ρημασμένη
τὴν πλαστουργὸ ξανοίγοντας φωνὴ σου
σὲ κήρυγμα ἐγεργήριο πρὸς τὰ πλήθη.

Ὅ,τι ἂν σοῦ εἰπεῖ ὁ Λόγος λίγο σοῦναι,
ὦ γέννα τοῦ Προμηθέα. . . στὸ βαγένι
τῶν ἱαμβῶν, τῶν διθύραμβῶν ἄς φαίνει
σου ἡ Σκέψη, καὶ τὰ χέρια σου ἄς λυγοῦνε

σὲ ἀνάκρουσμα ἀπ' ἀνθρώπινο τραγούδι
πὰ σὲ ὄλες τὶς χορδές. — Θεῖο λουλούδι
σου ἡ Τέχνη καὶ ἡ Κρίση σου ἡ σπιρτσόζα.

ὦ νὰ σὲ διοῦμε ἰέρισσα μιᾶ' Ἀλήθειας,
μιᾶς Τέχνης, μιᾶς Χαρᾶς, μιᾶς Ζωῆς πλήθιας,
ὦ νὰ σὲ δισῦμε Λουζεμπούργου Ρόζα. . .

(Σαλονίκη 1923)

ΔΚΙΣ ΜΙΡΑΝΙΣ

ΠΡΟΣΕΦΚΗ

— ἔλνε ἡ ἔμπνεψη τῆς στιγμῆς. Θὰ μπορούσε νὰ ἐπιχιαθῆ σὲ μεγαλύτερη προσεφκή. . . ἢ σὲ κίτι ἄλλο.

Θεὸ τῆς ὁμορφιάς. Πατέρα μας... Ὡ ἦ ε. ὦ ἦ ιε. Ρίξε στίς ψυχῆς μ'ς τὰ σκοτάδια τίς δλόχρυσες ἀχτίδες σου...

Πόσο πρέπει νὰ σκύψουμε μπροστά σου, σένα πρὸ μαῖ: ἔδωκας τὸν ὁμορφιά. Πὸ ὁμορφο ἀπὸ σένα τίποτε σὶνὸν κόσμῳ. Ἄν ἀγίπιῦμε τῆ ζτῆ εἶναι γιατί σὺ τῆ φωτίζεις. Γεμίζεις τὴν πλίσση ὅλο φῶς. Σὺ χτοίζεις τὸ μαῖ; τῆ ψυχῆ μας. Ὅχι ἔχουμε ὁμορφο, εἶναι δικό σου... μὴν τὸ πάρεις... ὦ ἦ ιε, ὦ ἦ ιε.

Σὰ σκουλήκια σὶνὸν νὰ τῆς τέχνης δ'όκληρος: γεννιᾶς: περνοῦν καὶ χίνονται... Μὰ δὲ μπορούνε νὰ κάνουν τίποτα πρὸ νὰ σοῦ μιτῆσι στὴν ὁμορφιά. Δῶσε στοῦ; τεχνίτες; τῆ φωτιά τῆς τέχνης, δῶσε στοῦ; δυνατοῦ; τῆ δύναμη...

Λάμπε, λάμπε, λάμπε πάντ', χάρισε τὸ φῶς σου δός μας τῆ δύναμη... Δός μας τὴν ὁμορφιά ὦ ἦ ιε. ὦ ἦ ιε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΛΤΖΗΣ

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Ἐγερν' ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τίς περήφανες χουρμαδιές: ρίχνοντας τίς τελεφταῖες του ἀχτίδες στὴν δλόχρυση ἄμμο. . . Σὶνὸν γυλανὸ τ' οὐρτινοῦ ἐπάλαιβιν τὸ τριανταφυλλί καὶ τὸ μενεξεδένιο.

Κρατῶντας τῆ σιάμνα σὶνὸν χέρ', πηδηχτῆ ἀπ' τὸ καλύβ. τη; ἐσπείχτηκε μὰ χαριτωμένη Ἀραπινίτσα, ἡ Ναμπκουέιαν. . . Τὸ λιφρὸ ἀερίκι, πρὸ φ'στιγε τῆς κυμάτιζε τὰ ἀερατὰ μαλάκια καὶ τσίτωνε πιότσο τὸ σιενὸ φῶρεμα πρὸ μὴ φροδιὰ ζώνη τὸ μάζεβε χαμηλά κίτ' ἀπ' τῆ μέση. Προχώρησε μὲ πῆδου; σηώροντα; δλόκληρα βουνα ἄμμο μὲ τὰ γυμνὰ σοκολατένια πόδια, πρὸ τὸ στίλιζεν κάτω στοῦ; ἀστράγαλους χαντρά σιδερένια βριχόλια. . . Μὰ γοιὰ Ἀραπίνα πρὸ γύρναγε κείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸ ποτάμι κρατῶντας τὸ «μπαλάστια» σὶνὸν κεφίλι, τὴν ἀγριοκύτταξε κατῶ; πέρναγε. . . Μὰ ἡ ζωηροῦλα Ναμπκουέια ὀχόνοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ δόσγουρο κεφάλι ξακολούθησε τὸ δρόμο της μὲ τὸ ζωηρὸ πικίδι, ὦ; πρὸ ἐφταζε στὴν ὄχθη.

Κεῖ τὴν εἶδα ἀπὸ μακροῦ νὰ συζητᾶ, νὰ χερνομαῖ μὲ τίς φ'λε; τη; νὰ τσελαβουτᾶ στὰ ἱερῶ, νὰ κάνει χίλια δυό. . . Θᾶλεγα κανεσπῶ; προσπιθοῦσε νὰ προσελκύσει, νὰ συγκεντρώσει ἀπάνω της τίς μυτιές, τῆ προσοχὴ δυὸ λιγωμένων ματιῶν. . .

Στὸ τέλος σὰ ν' ἀπόκαμε πιά, σήκωσε ἀνόρκετα τῆ γεμάτη σιάμνα, ἀιούμπησε τῆ φαρδιά της βάση πάνω σὶνὸν κεφάλι καὶ ἔροξε κατὰ μῆκος τοῦ σώματός; τὰ δυὸ της χέρια, ἀφήνοντας νὰ κροταλίσουν μελωδικὰ τὰ γυάλινα χονδροειδῆ βραχιόλια... Προχώρησεν ὕστερα ἴσια καὶ λιγρῆ σὰν καρνάτιδα μδργὸ βῆμα' τὸ κορμί της μὲ τῆ σιάμνα ἔρριχναν μιὰν ἀτέλειωτη σιὰ στὴν ἄμμο. Σὰν ἔφταξε κοντὰ διέκρινε στὰ μακροῦλὰ αἰγυπτιακά της μάτια, πρὸ στίλιζαν τὸ μελαχρινὸ προσωπάκι, μιὰ μυστηριώδη θαμπάδα — ἔλειπε ἡ ζωηρὴ πρωτεινὴ λάμψη. . . Μὰ πρὶν εἶπει σὶνὸν σπῆτι της ἀκούμπησε τῆ σιάμνα πρὸς στὴ πόρτα, περιέφερε τὸ βλέμμα της. . . καὶ κύτταζεν ὀλόγυρα. . .

Καὶ τότες, σὰ νὰ βεβαιώ'ηκε, πῶ; ἀπὸ κάπου, τὸ ἴδιο μυστηριώδη ζεῦγος τῶν δύο μάβρων ματιῶν ξακολούθαγε νὰ ε καρφωμένο πάνω τη; ἀναστένανε μ' ἀνακούφιση. . . ἕνα πλατὺ χαμόγελο ἀτλώθηκε στὰ χεῖλη της, π' ἄφησε ν' ἀστράψει μιὰ σειρά μαργαριταριῶν. . . κί' ὤρμησε στὴ καλύβη.

Κείνη τὴν ὥρα ὁ ἥλιος εἶχε πιά ξαφανιστῆ πίσω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα. . .

ΝΕΛΛΗ ΚΑΡΗ

LAMARTINE

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΣΤΙΣ «ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ» ΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κάποια ἄλλη ἐντύπωση τῶν πρώτων ἐκείνων χρόνων βεβίωσε, δὲν ξαίρω πως, τὴν παιδιὰτικὴ κλίση μου στὰς στίχους.

Μιά μέρα πὺ συνώδευα τὸν πατέρα μου στὸ κυνήγι, ἡ φωνὴ τῶν σκύλων, ποὺ τοῦ; εἶχαμε χάσει μᾶ; ἔφερε στὴν ἐναντία πλαγιά κάποιου βουνοῦ κτείφουτου ἀπὸ δέντρα μὲ κατηφόρες ποὺ χορζὶ τουσαν μὲ δέντρα καὶ μικρὰ λειβίδια. Πίνου σάφτες μερικὰ; καλύβες καὶ διὸ-τρεῖα σπιτάκια ἀσπροσμένα μὲ ἀβέστη. Λίγο πιὸ πλούσια ἀπὸ τὰ ἐρεπωμένα χωρικά σπία, χορσιὰ τὸ γυρ.σμία τὸ εἶπὸ τᾶλλο μὲ κῆπο, μὲ φράχτη ποὺ εἶχε γίνε μόνος του κι' ἀγροικὴν ἀβλή. Ὁ πατέρας μου ἔπιξε καὶ βοῆκε τὸ σκύλου; Τὸς ἔρερω ἐδὴγόντα; τους. Μὴ δὲ λέρωσο, ἀπὸ τὴν τῆρη. Εἶχε δεμένο τὸ λαϊμὸ τους μὲν σκιοινὶ πὺ στὴ μιὰν ἀκρὴ του ἔρερω χαλκὰ μὲ κουδουνάκια. Ζητοῦσε μονοπάτι μὲ τὸ μάτι του πὺ νᾶρερω εἶπὸ ἀπὸ κείνα τὰ σπία, γιὰ νᾶ φάγω καὶ νᾶ ξεκουριστῶ λιγάκι, γιὰτ' εἶχαμε ἀρχίσει τὸ δρόμο μας ἀπὸ τὴν ἀβγή. Σὲ κείνο τὸ σπίτι κατοικοῦσε κάποιος φίλος τοῦ πατέρος μου, γέρος ἀξιωματικὸς σὲ βασιλικά ἄλλοτες στρατέματα καὶ ἀποσυρμένος τώρα ἀπὸ τὸ στρατὸ περνοῦσε τίς τελευταῖες μέρες του σὲ κείνα τὰ βουνὰ τῆς πατρίδας; του, ἔχοντας συντροφιά τὴ δούλα του μόνο καὶ τὸ σκυλί του.

Εἶτανε ὁιορφὴ χειμωνιάτικη μέρα.

Οἱ λάμπες τοῦ πρωῖνου ἡλιου πὺ χορσιζε τὰ δέντρα μὲ κάτι χρώματα ὄμια μὲ τ' ὄρειχάλκινο χρῶμα καὶ διὸ-τρεῖς λέρωες μὲ κάτι κόκινα χρώματα σίς κορυφές τους, ἐρχόντουσαν ν' ἀντιπαροφιστοῦνε στὸν ἀσπρο τοῖχο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ κι' ἐμπαιναν μέσα μὲ τὴ δροσερὴ ζεστασιὰ ἀπὸ μιὰ μικρὸ παραθύρ, ἀνοιγμένο καὶ περιτριγυρισμένο ἀπὸ κισσό, γιὰ νᾶ τὸ περιχύσει τὸ φῶς, ἡ γλυκιὰ ἡ λάμψη καὶ ἡ εὐωδιά. Περιστέρια στενάζανε ἔρωτικὰ πίνου στὸν τοῖχο μὲ τὴ βοήθεια μικροῦ μπαλκονιοῦ. Ἀπ' ἀπὸ τὸ μέρος; ἡ βρῦση τοῦ σπιτιοῦ ἔτεφε στὸν κῆπο μὲνα κανάλι ἀπὸ στογγυλὸ ξύλο σὰν ποῦ εἶναι κισσιὰ μὲγάλια χωριὰ τῆς Σιυηδίας. Περίσαμε τὴν ἀβλή. Ὁ σκύλος τοῦ γέρου γάβγισε δίχως νᾶ θυμῶσε, κι' ἤρε νᾶ γ εἶπει τὸ χέρι μου χτυπώντας τὸν ἀγέρα μὲ τὴν οὐρά του, σημάδι ἀγάπης στὸ; ἔένους γιὰ τὰ παιδιὰ. Ἡ γερσμένη δούλα μ' ἔφερε στὸ μαγειρὸ γὰ νᾶ μοῦ δώσει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μάβρο τὸ ψωμί τους, κατόπι στὸ περιβίλι γιὰ νᾶ μοῦ μαζέψει ἀπὸ τὸν τρούγο σταφύλια. Ὁ πατέρας μου βοῆκε τὸ φίλο του. Πῆρα τὸ ψωμί σιὰ χέρια μου καὶ τὰ σταφύλια σιὰ καπέλο μου. Ἡ καλὴ γυναίκα μὲ ἔτ' ἔφερε σιὰ σπία γὰ νᾶ καθίσω σιὰ πλάι τοῦ πατέρα μου.

Τόνε βοῆκα εἶνα μικρὸ σκουδαστήριο νᾶ κουβεντιάζει μὲ τὸ φίλο του. Αφτὸ; ὁ φίλος του εἶτανε καλὸς γέρος μ' ἀσπροσμένα, σὴν τὸ χιόνι, τὰ μαλλιά του, μὲ ὄψη στρατιωτικὴ, ζωηρὸ τὸ μάτι, τὸ στόμα χρωτωμένο καὶ μελαγχολικὸ, κίνοντας λέρωτερα κινήσεις μὲ τὸ χέρ, ἔχοντας ἀντικτικὴ φωνὴ μὲ λίγο τσακισμένη, καθότανε ἀνάμεσα σιὰ ἀνοιγμένο παραθύρι καὶ σιὰ μικρὸ γραφεῖο του. Πάνου σάφτε οἱ λάμπες τοῦ ἡλιου πὺ ἀνάμσοό του ἔτεφταν τὰ φύλλα τοῦ δέντρο, ἐπιζεν μὲ τὰ κύματα τοῦ ἀγέρο, πὺ κινούσαν τὰ κλωνιά τῆς λέρωκας σὰν τὸ νερὸ ποὺ τρέχει κι' ἀλλάζει ἀπὸ τὴ σκιά κι' ἀπὸ τὴ μέρ. Διὸ ἦερω περιστέρια κεντούσαν μὲ τὴ μύτη τους τὰ φύλλα πιλυσέλιδου ββλίου ἀνοιγμένου κάτω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ γέρου. Σιὰ τραπέζι βρισκότανε ἕνα κλαμάρι ἀπὸ κοκινόπο ξύλο μὲ δὸ σκαλιστὰ βιζάκια. Τὸ εἶα γὰ τὸ μελάκι καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὸ χρυσοὺν ἄμμο. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἔβιεπε δμορφα φύλλα ἀπὸ χαρτί σὰν τὴν περγαμηνή, ἀσπρο σὰν ἀλά-βαστρο, μὲ μάκρος καὶ πλάτος σὰν τὰ φύλλα τῶν μεγάλων ββίλων μὲ τ' ἐκκλησιαστικὲς ψαλμοδίες ποὺ θάμωζα τὴν Κεριακὴ πῆου σιὰ ἀναλόγο τοῦ ἱεροφύλακα.

Μετάφρ. ΚΙΜΩΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

(ἔχει κι' ἄλλο)

DE PROFUNDIS...

Ἄποψε τῶν δακρύων μου ὁ θρῆνος
ἀμίλητα μιὰ πίκρα κρυφολέει.
Στοῦ Πόνου τὸ ποτάμι γυρτὸς κρῖνος
τρέμοντας ἡ ψυχὴ μου κλαίει. . .

Ἄποψε τὸ στερνό μας καρδιοχτύπι
γιὰ κάποιον Ἐρωτά μας σταυρωμένο
σονάτα τραγικὴ κι' ἐντάφια λύπη
σᾶν ἀπὸ σήμαντρο παλιὸ καὶ ραγισμένο. . .

Κρασί, γυναίκα, κοκαῖνη, στίχους
δὲν θέλω ἀπόψε, σᾶ γριὲς θλιμμένες
σκιὲς θὲ νὰ περνοῦν στοὺς μαύρους τοίχους
ἐνθύμισες, ἀγάπες πεθαμένες!

Τῆς ἀδειας καμαρούλας μου τὴν θύρα
καίνας ξένος μὴν ἐρθεῖ κι' ἀνοίξει!

Ἄποψε τῶν δακρύων μου ἡ πλημμύρα
προσμένω τὴν ζωούλα μου νὰ πνίξει!

Ἀθήνα Μ. ΚΑΡΕΚΟΣ [Καλλοναῖος]

L. STECCHETTI

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

*Ὦντας θὰ βλέπεις, ἀναγνώστρια, γελαστή
τὸ Καρναβάλι μὲς τῖς στράτες νὰ τρελαίνει,
ὦ, μὴ ξεχνᾶς ποτὲ τὴν ὥρα αὐτὴ
πῶς στὸ σπιτάλι ξεψυχοῦν δυστυχισμένοι!

*Ὦντας ὠραία θ' ἀνεβεῖς καὶ πεταχτὴ
ἀπ' τὸν κιελο χορὸ στὶς λαμπερὲς τὶς σάλες,
στήσε κομάτι τ' ὠμορφό σου ἀφτὶ
κι' ἄκου τὴ φτώχεια πῶς βογγάει στὶς σκάλες.

*Ὦντας ὁ Ἐρωτας φωτίζει τὴ ψυχὴ σου
σὰ μιὰν ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, συλλογίσου
πῶς δὲ γελᾷ ἡ Ἀγάπη στὰ φτωχά.

Καὶ στὸν καθρέφτη σὰ θὰ πᾶς θὰ λέει ἡ καρδιά σου:

Ἐνα μαργαριτάρι ἀπ' τὰ μαλιά σου
μπορεῖ νὰ σώσει αὐτὸν ποῦ ξεψυχᾷ.

(Ἀπ' τὸ Ἰταλικό)

ΒΥΡΩΝ ΔΟΥΒΛΕΤΕΛΗΣ

Σὺν ἐμπνευσμένο ἀπ' τὸ :| «ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΚΛΑΒΑ»

(Rene Chaugbi)

«Ἡ ἐλεύθερη γυναῖκα εἶνε μιὰ ἐπανάσταση
στὸν κόσμον.

Εἶνε τὸ τέλος τῆς θρησκείας ποῦ δὲν ὑ-
πάρχει παρὰ μόνον γι' αὐτήν, τὸ τέλος τῆς
πορνείας, τοῦ ἐκβιασμοῦ, τῆς βασιλείας τοῦ
ποδοκατήματος τῶν ἀδυνάτων ἀπ' τοὺς δυνα-
τούς. Εἶναι ὁ ἐρχομὸς τῆς καλωσύνης καὶ τῆς
εὐσπλαγγνίας.

«Ἡ ἐλεύθερη γυναῖκα εἶνε μιὰ καινούργια
ἀνθρωπότητα ποῦ ἀνατέλλει».

RENE CHAUGBI

Κι' εἶπα διαβιβάζοντας τὰ θεῖα λόγια
— Σὺ λέβητ γυναῖκα ἀπολυτωσίου
Δεῖξ' τὴ ψυχὴ σου ποῦ ἀπὸ χρόνια
Ἄρχνε, σκέπυξεν καὶ λευτερώσου.

Γιόμισε, σόριασε κατ' ἀπ' τὰ πόδια
Ὅτι σὲ κράταγε σκλάβη πιστὴ του,
Τὴ δύναμή σου νὰ νιώσουν τώρα,
Κι' οἱ τρανὸ κρύβ' ἡ ψυχὴ σου.

Τὴ λευτεριά σου δὲν θὰ στή δώσουν
Οἱ δυνατοὶ ποῦ τὴ κρατᾶ σ

Αὐτοὶ ὠϊμένα δὲ θὰ σὲ νοιώσουν
Γιατὶ σὲ θέλουν σκλάβη του; νᾶται

Μονάχη σου χωρὶς βιήθεια
Κεῖνο ποῦ θέλεις θὰ νὰ γίνῃ
Κι' ἀ' κρύβεις δύναμη στ' ἀλήθεια
Ἡ λευτεριά σου, σὺ ἀνήθε.

Εἶπα — κτὶ ξύπνησαν με; τὴ ψυχὴ μου
Τοπνὰς ἀλήθειαι; μακρυσμέναι;
Κι' ἔοιωσα πόθου; νὰ με σμίγουν,
Ληχτάραι; ἄβυττοι, ζωντανεμέναι;.

Μυτιλήνη 17 τοῦ Δεκεμβροῦ 1924

ΕΛΕΝΗ Γ. ΜΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

ΓΡΑΜΜΑ

Στὴν Ε. Π.

Δὲ μᾶς ἔνωσαν τόσο οἱ Χαρὲς ὅσο οἱ Λύπες,
ὦ ἀλησμόνητη Φίλη,
τῆς τραχειᾶς τῆς Ζωῆς οἱ πελώριοι γῦπες
σὲ μιὰ ὑπέριστατη δέηση μᾶς ἐσμίξαν τὰ χεῖλη.

Καὶ τὰ δάκρυά μας ποῦ ἔσταξαν μες ἀπ' τὰ μάτια,
θεῖα μαργαριτάρια!

— ὦ τὰ δάκρυα, τὰ δάκρυα ποῦ ἐπέσαν κομμάτια —
τῶν χειλιῶν τὴν πικρὴ συνωδέψαν τὴν ἄρια.

ὅπου κι ὅπως κιᾶν εἶσαι, ὦ ἀλησμόνητη Φίλη,
δέξου τώρα τὸ γράμμα

πού, ὡς κι αὐτὴ τὴ στιγμή — στῆς Ζωῆς μου τὸ δεῖλι —
μου ἐμπνέει τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀτέλειωτο κάμα.

Κι ὅπου κι ὅπως κιᾶν βρῖσκεσαι κι ὅπως κι ἂν εἶσαι
στὸ οβυστό μου καντήλι,

λάμψη μ' ἕνα σου γράμμα παρήγορο χῦσε

ὦ στερνὴ καὶ γιὰ πάντα ἀλησμόνητη Φίλη!

Ἄργος

ΕΡΑΣΜΟΣ ΦΛΟΙΣΒΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

ΣΕΒΤΑΛΙΔΙΚΑ

- Ἄφ τῆ γλυκειά σου τῆ φουνῆ ἄς πάρουνε τὰ ηδόνια
 Νὰ τραγουδᾶνε πι ὄμορφα στῆς λιμουνιας τὰ κλώνια.
- Ἄπὸ τῆ κοτσινάδα σου ἄς πάρουνε τὰ ρόδα
 Γιὰ νὰ γινοῦν πιὸ κότσινα τσι πιὸ δρουσάτα ἀκόμα
- Ἄφ τῆ ψυχῆ σ' ἡ γι-οὔρανὸς ἄς πάρει καλουσύνη
 Γιὰ ν' ἀπλουθεῖ πιὸ ξάστιρους πιὸ γαλανὸς νὰ γίνε
- Ἀφ τῶ ματιῶ σου τῆ φουτιὰ τ' ἄστρα ἄς πάρουν τόση
 Ποῦ νὰ μὴ χάνουνι τὸ φῶς οὐσὰν θὰ ξημιρώσει.
- Μόνουν ἀφ τὴν ἀγάπη μας κανέννας νὰ μὴν πάρει
 Οὐδὶ στοῦν ἴδιου τοῦ Θεοῦ δὲ κάνου τέτια χάρη,
 [Συλλέκτης]

ΑΡΓΥΡΗΣ ΚΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΠΑΒΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Ἐλευθερουδάκη — 1924

Ἴσαμε τώρα ξαίραμε πῶς; ὁ κ. Πέβλος Νιρβάνας εἶταν ἓως ἀπὸ τοῦ; καλοῦ; διηγηματογράφου; μας, πού με τὸ «Συναξάρι τοῦ Παπα—Παρθένου» καὶ με ἄλλους τόμους διηγημάτων του, ζυγροίφισε φυσικὰ καὶ τεχνικὰ τὴ ζοῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ.

Τὸν ξαίραμε καὶ γιὰ δραματικὸ συγγραφέα με τοῦ; δυὸ τόμους τοῦ «Θεάτρου» του καὶ γιὰ ἕναν ἀπὸ τοῦ; ἐρασιτοτέχνες; τοῦ στίχου με τὴ περὶφηρη «Παγὰ Λαλέουσα»...

Με τὸ «Ἀγριολούλουδο» ὁ Νιρβάνας παρουσιάζεται μυθιστοριογράφος ἀπὸ τοῦ; λίγους τῶ; εἰ γὰ δείξει, ἡ φτωχιά σιὸ Μυθιστόρημα, Ἑλληνικὴ Λογοτεχνία ...

Τὸ ἔργο ἀπὸ; ἄν καὶ πολὺ μεγάλο, πάνου ἀπὸ τρεκόσες; σελίδες, — δὲ κουράζει καθόλου κείνον πού τὸ διαβίξει καὶ κριτὰ τὸ ἐνδιαφέρεται καὶ τὴ προτιμῆ τοῦ ἀπὸ τὴ πρώτη ἴσαμε τὴ τελευταία σελίδα.

Ἐνα κοψὸ ἔργο καὶ μιὰ χάρη, μαζί με τὸ ὄμορφο ξετύλιγμα μ' ἄ; τραγικῆς ἱστορίας, φέρνουνε τὴν ἀληθινὴ συγκίνηση σ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη. Ὁ συγγραφέας; κάνει πλαταιὰ ἀνάλυση τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς ψυχισμένης τῶν προσώπων καὶ παρουσιάζει ζωντανὰ τὰ πρόσωπα.

Τὸ «Ἀγριολούλουδο» — τὸ κορίτσι, τοῦ δίσου — ἀγαπιέται μένα γιατροῦ ἀριστοκράτη σπουδασμένο σιὴν Ἑβρώπη—τὸν Ἄλκη, μιὰ ψυχὴ πλημυρισμένη ἀπὸ εἴστημα. Ὑστερα ἐπ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο, μοιραία ἡ Μαρία — τὸ «Ἀγριολούλουδο» — σφίξει τὴ ζοῆ τῆς ἐξοχῆ; καὶ τοῦ δίσου καὶ ἀπολοῦθίξει τὸν ἄ; τρα της σιὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸν καλοῦσε ἡ ἐπιστήμη του. Μὰ καὶ μέσα σιὴν ἀψηλὴ κοινω; τῆ; προτιβύσας, τὸ ἀγνὸ λουλοῦδ; τοῦ ἀγροῦ πεθαίνει ἀπὸ μαρασμό, σὰν ἔ; α; ἀγριολούλουδο; πού ξεριζώθηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ γιὰ νὰ μεταφυτευτῆ σιὴν ὀβλή; καμιανοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ τῆς πόλης.

Ἡ Μίνα — μιὰ φιληνάδα; πού σιὰθηκε σὰν ἀληθινὸς ἄγγελος Πιρηγαίου; σιὸν Ἄλκη—τούλιγε εἰ; ἡ Μαρία κόττεισε σιὴς στερνές; της σιγμῆς; — «Βλέπω, φίλε μου, τὸ λουλοῦδ; ξεριζωμένο ἀπὸ τὴ γῆ πού γεννήθηκε, γὰ μεταίναται σιγὰ; σιγὰ ξαναφυτεμένο (ἔ; α; ξένο χῶμα). — Ἐτσι τελειώνει ἡ τραγικὴ ἱστορία. . .

Ἀνεμφιοβήτητα τὸ ἔργο ἀπὸ; σή; φως τὸ συγγραφέα; του σὲ πιὸ ψηλὴ θέση ἀπὸ κείνη π' ἔ; α; μέσ; τὰ Ἑλληνικὰ Γρόμματα. B.

Π. ΜΑΒΡΕΑ «Ἐλεγχοί» Σερὸν Α΄.—Ἀθήνα—1924

Μέσα στὴ πλημμύρῃ τῶν ποιητ. συλλογῶν πρὸ μαῶς πλίεσσα τῶν ἐλευθ. εἰς τὸ β.βλιαρίκι τοῦ Μαβρέα μαῶς ἔρχεται σὶν κἀκεῖ τὸ ξεχωριστό, τὸ διτλοχρό. Ὁ ποιητὴς μέσα στὶς εἰκοσι σελ. δοῦλε; μπόρεσε νὰ ἐξωτερικόνῃσι δλο τὸ πόνον του, ὅλη τὴ καρδιά του. Σ ἑ.α λυρικό Ἰντερμέδιο κλαίγει γιὰ κἀκεῖ τὸ χαμένο πιά γι' ἀφτόν ποῦ ἀγάπησε καὶ πότισε μαζί του, κλαίγει κἀποια «σκεβρὰ» συντομία καὶ κατορθώνει νὰ νὰ μεταδώσει τὸ πόνον του, νὰ μαῶς συγκινήσει νὰ μαῶς κἀ εἰ νὰ κλάψουμε μαζί του. Τὰ τραγούδια ἀφτὰ σ ἑ.α παλιὸ μέτρο μὲ τὸ πλοῦσιον λεχτιό τισ οπί-νουνται σάν ἀποκουσταλλώματα τοῦ ἀληθινοῦ πόνου κ' συγκρίσεις τοῦ ποιητῆ. Ἄν ἔλειπε ἡ λίγη ἐπίδρασή του ἀπὸ τὰ «Ἰντερμέδια» τοῦ Γρουκόρη (παίεται κατακά-θαρον στὴ δωδέκατη σελίδα τοῦ ββλίου) εἰ ἀργαῖνές λέξεις ποῦ μεταχειρίζεται καὶ κἀποια ἄλλα λάθια τὸ ββλιαρίκι τοῦ Μαβρέα δὲ θάχε κἀ εἰ ψεγάδι. Μὰ γὰ, κἀ εἰ νὰ ἐλπίζουμε πολλὰ ἀφτὸ ἕσο ἄκομα ποιητῆ

ΑΡ. ΚΜ.

ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ «Στὸ γύρισμα τῆς οἰμικτ» Ἀθήνα 1925

Τὸ τρίτο ποιητικὸ βιβλίον τοῦ Γκόλφη. Μαῶς ἔρχεται σ' ἑ.β βίωση πῶ; ὁ Γκόλφη; εἶναι ἕνας ἀπὸ τοῦ; λίγους μα; καλοῦ; ποιητῆ; ποῦ μὰ μέρα θὰ πύρουνε τὴ θέση ποῦ τοῦς πρόπει.

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗ «Τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταβένας». Ἀθήνα.

Τελεφαῖα τραγούδια τοῦ ἀγνοῦ ποιητῆ καὶ ξακουστοῦ καλλιτέχνη συγκεν-τρομένη μέσα στὸ ββλίον ἀφτό. (Ἰσο; μιλήσουμε στὸ κατοπινό).

ΜΑΘΥΝΟΥΜΕ πῶ; ὁ μεγάλος ἐγδακτικὸς εἰκος τῆς Ἀλεξάνδρειας «Γοῖμα-τα» τυπώνει σ' ἑ.ββλίον τὰ ποιήματα τῆς μοναδικῆς μας ποίησας Σ. Κροῖσσάκη; μὲ τίτλο «Τὸ ταῖρι ποῦ ἀγάπησε κ' ἄλλα τραγούδια». Τὸ ββλίον ἀφτό πολυτέλει δ' κ' ἔχεται τυπωμένο θὰ κυκλοφορήσῃ μέσα στὸ Μάρτη.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«**ΔΥΡΑ**» Δεκαπενθήμερο. Βγαίνει ἀπὸ μιὰ συντροφιά νέων στὴ Χίο. Εἶνε ὀχτασέλιδο.

«**ΝΕΙΟΤΗ**» Εἰκοσαήμερο περιοδ.κὴ τῶν νέων. Μιθαίνουμε πῶ; θὰ γίναι μηνιαϊκὸ. Βίζει σ' ἑ.κάθε φύλλο καὶ σκίτσα νέων ποιητῶν. Ἀθήνα.

«**ΔΗΘΗ**» Βγαίνει στὴ Κέρκυρα. Ἀρχισυντάκτη; Ν. Γουλιελμῆ; Δέφτυση; Ἐμπορικὸν Ἐπιμηνητήριον Κέρκυρα.

«**ΔΒΓΗ**» Φιλολογικὸν περιοδ.κὸ μὲ εἰκοσιχρό; σελίδες σ' ἑ.σχῆμα ββλίου. Λάβαμε τὸ 11 φύλλο, τὸ Φλεβίον, μὲ ὕλη ζουμπού καὶ κλοδ.αλεγμαμένη κ' μὲ Μκό;α τοῦ Barbousse. Διέφτυση Μ Χουρμουζίου Μ. Ρ. Λεμεσσό.

«**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ**» Δεκαπενθήμερον φημε-ρίδιον ποῦ βγαίνει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τοῦ; ποιητῆ; Γ Ἀρη καὶ Κ. Βαλμούρα. Βγῆκε τὸ πρῶτον φύλλον μὲ συνέντευξιν τοῦ Κ. Πιλαμά καὶ συνεργασίαν τοῦ Τ. Ἄγρα, Κ. Πασσιᾶ κ. τ. λ.

Ἡ φιλολογικὴ ἡμερίδα

Ἡ φιλολ. ἡμερίδα τοῦ κ. Μυράνας δὲν ἔγινε τὴ πρώτη τοῦ Φλεβίου ὅτι; ἀναγγείλαμε μὰ στὶς 15 γιὰ διάφορους λόγους.

Σαφτὴ μίλησεν ὁ κ. Μυράνας γιὰ μερικά ἔργα τοῦ κ. Βίργαλη, ἐξετάζοντά; τα ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὰ τους ἄποψη.

Ὁ ἴδιος ἀπάγγειλε τοῦ; Μοιραίου; τὴν Ἀλητεία καὶ μερικά ἄλλα.

Στὴ Φ.λολ. ἡμερίδα πήρανε μέρος καὶ οἱ κ. Καρακάσης; καὶ Μυρογιάννης παίζοντας μερικά μουσικὰ κομάρια.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ

ΒΕΑΚΗΣ — ΝΕΖΕΡ

Ἐπείκει μιά ἀντίληψη πῶς; εἰ ἐπιχειροῦμε; δὲν ἔχουμε καὲν καλλιτεχνικό γούστο καὶ πῶς; μποροῦμε νὰ ψυχογελοῦνται μὲ καταστάσεις; τυχοδιώχτη; θίασοι; καὶ μὲ ἔργα βγαλμένα ἐκ τῆς ἀρχαίας τῆς Γαλιλίας.

Μπορεῖ ὁ καθένας νὰ εἰπῇ τὴ γῶγγο του, ὅπως καὶ μεῖς; ἔχουμε τὴν ἀτίθετην γυμνάζοντες πῶς ἂν ὄχι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τέτοιο συμβῆναι μᾶλλον σὴ πρῶτον βύσει καὶ θὰ μισοῦσε νὰ τὸ δαῖ κανεὶς σὲ εἰσπραξί; τῶν διαφόρων θιάσων. Θιροῦμα πῶς πάλι θὰ ἔσπερον ὕνε οἱ Ἀλφονσί μετὰ τὰ ἀνατάλληλά των καὶ τὰ μισοκατάλληλα, παρὰ τὸ δράμα καὶ οἱ καλοὶ θίασοι.

Τέλος, εἴς ἕνα, εἴτε ἀλλοῦ, ἔξ' ἐκ τῶν ἑαυτοῦ νὰ ἐπισκέφονται τίς ἐπαρχί; διάφοροι τέτοιοι θίασοι ἀκόμα καὶ μὲ μεγάλα ὀνόματα πρὸς μόνον σὲ ἐπιγραφές των τὰ βλέπεις.

Μιά ἐξαιρεση σαφὲς τὸν κανῶνα εἶνε ὁ θίασος τοῦ Βεάκη—Νέζερ πρὸς μᾶς; ἦρτε φέτος.

Ἐνας θίασος τέλει αὐτοῦ καταρτισμένο; ἀπὸ τοῦ; καλλήτερος ἠθοποιῦ; καὶ μὲ πρόγραμμα πλούσιο δηλ. σπάνια φρούτα.

Ἡ τέχνη τοῦ κ. Βεάκη εἶνε γνωστότατη σὲ τὴν πόλιν μας καὶ δὲν εἶνε καμιά ἀνάγκη νὰ τοῦ προσιέτουμε ἐκ χειροκοπήματα. Γιὰ κείνο πρὸς ἄρσιν νὰ κάνουμε λόγο εἶνε ἡ ἰδιόρρυθμη τέχνη τοῦ κ. Νέζερ στυλ; κωμικούς ῥόλους; εἶνε μιά ἐξαιρέση μέσα στοὺς κωμικούς μετὰ πρῶτον κωμικοῦ ῥόλου; παρὰ καλλιτέχνες μπορεῖς νὰ τοὺς πεις.

Ἐχαρίζουμε τὸν κ. Καροῦσο σὲ εἰσπραξί; καὶ μᾶλλον, τὸν κ. Συριώτη σὲ τὸν «Μιχαὴλ Κράμερ», τίς Δδης Λεάδρου, Νικολέσκου καὶ τίς Κες Βεάκη καὶ Κοββίδα σὲ μερικούς; μίλις ῥόλους.

Τὴ μεγαλήτερη του ἐπιτυχία εἶχε κατὰ τὴν ἰδέαν μετὰ ὅλους ὁ θίασος σὲ «Γιὰ τὴν Ἀγάπη τῆς» τοῦ Ντιθέντα.

Οἱ ψυχαγωγικὲς τοῦ Διδασκαλείου

Ἡ κοινότης τοῦ διδασκαλείου ἐξακολουθεῖ νὰ δίνει τακτικά τῆς ψυχαγωγικῆς. Στὸ πρῶτον μας περιγράψιμε τὴ Χριστουγεννιάτικα.

Ἐντύπωση μᾶς; ἔκανε ἡ τάξη πρὸς ὑπάρχει σὲ ἄλλο.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε; εἶπαμεν, οἱ ψυχαγωγικὲς μὲ τὴν φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ του; ποικιλίαν εἶνε μιά πρόδοσ; σὲ τὴν πόλιν μας καὶ μιά ὄψη μὲς τὴ Σαλίρα τοῦ σχολικοῦ Διδασκαλείου καὶ σχολαστικισμοῦ.

Σφιγγόμε; ξανά τὸ χέρι τοῦ κ. Γερακόπουλου πρῶτον κῦντερον ὄλων τῶν προοδευτικῶν μαθητῶν του.

ΞΑΣΤΕΡΑ

— Παρακαλοῦμα; τοὺς μεταφραστῆς; νὰ στέλνουμε καὶ τὰ πρωτότυπα γὰρ ἀλλοῦ δὲν θὰ βλέπουμε καθόλου τὰ χειρόγραφα;

— Εἶνε πρῶτον περὶ τὴν ἡχοπλύμωρα σὲ τὰ γραφεῖα μας ἀκόμα καὶ σὲ μετῶρασες. Ἡ ἀναλογία εἶνε ἔκαστος σὲ 10—15 τραγούδια. Γιὰ ἄρσιν;

— Μὲ τὴν μεγαλήτερη μας χαρὰ δημοσιεύομε; ἐκ τῶν ῥο τῆς δ. τοῦ κ. Στάβρου. Γιὰ βλέπουμε νὰ πραγματοποιεῖται ἰδνισμο; μετὰ δηλ. νὰ μαζέψουμε γύρω μας ὄλους τοὺς Μυτιληνούς; ἀκόμα καὶ κείνους πρὸς βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί μας.

— Τὸ ξαναλέμα; γὰρ νὰ κλείσουμε μερικὰ στόματα; δὲ θὰ κάνουμε τὴν παραμικρὴ ὑποχώρησιν σὲ τὴν γλῶσσα τοῦ περιοδικοῦ μας. Εἴμαστε καθαροὶ δημοκιστῆς; ἀπὸ πάψουτε λοιπὸν οἱ «μισοί».

— Ἀπὸ ἄλλο πιστέβουμε νὰ ἀρχίσουμε νὰ περνοῦμε σὲ ἰσχυρῶν συνεργατῶν μας,